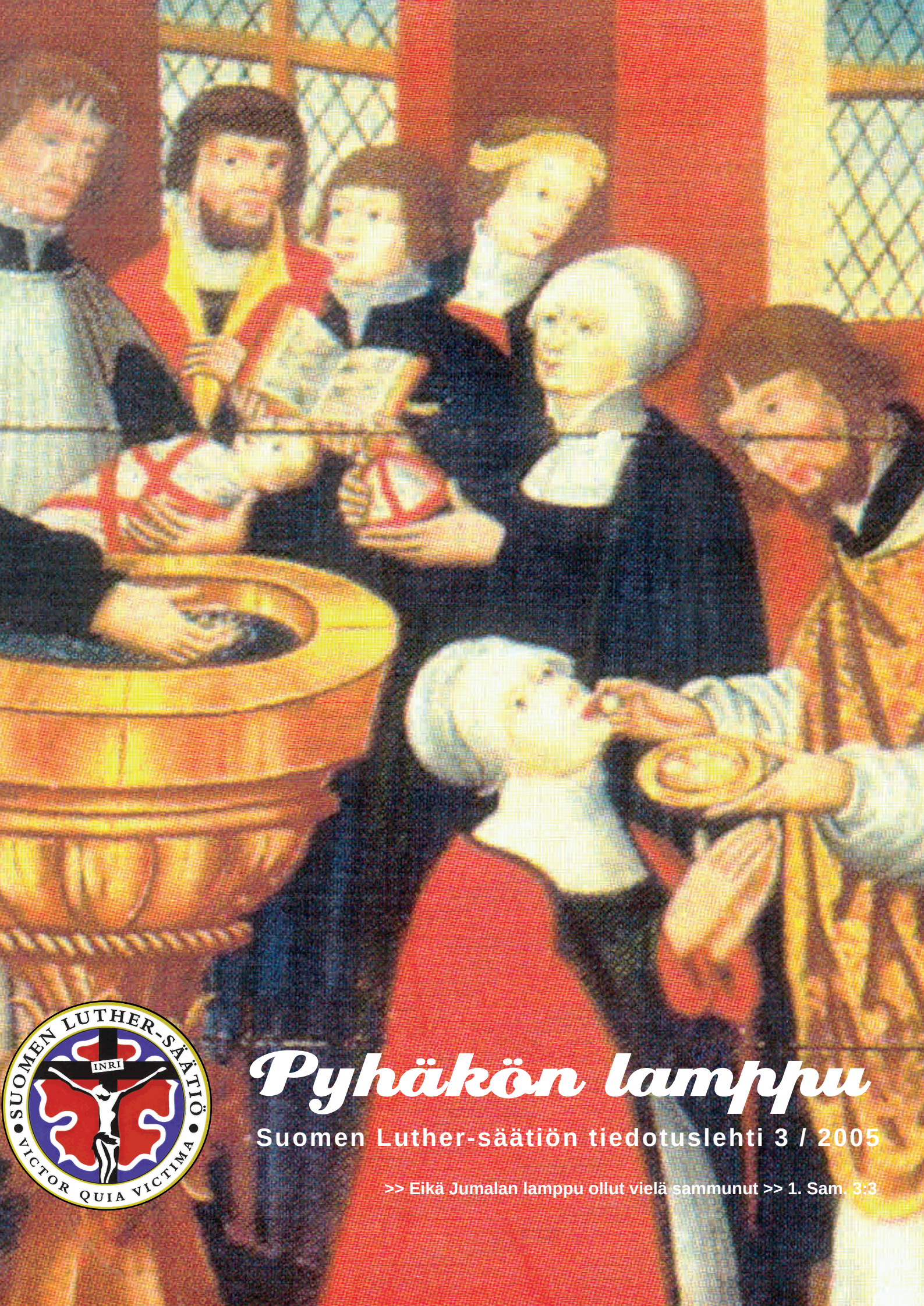

Pyhäkön lamppu

Suomen Luther-säätiön tiedotuslehti 3 / 2005

>> Eikä Jumalan lamppu ollut vielä sammunut >> 1. Sam. 3:3

Kaikki tiet vievät Roomaan?

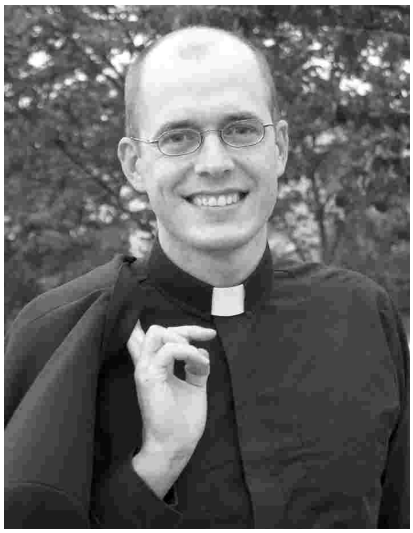

TEKSTI: **JUHANA POHJOLA**
Suomen Luther-säätiön Dekaani

*K*enellekään tuskin on jäänyt epäselväksi kevään aikana, että Rooma on kristinuskon päänäyttämö. Protestanttiset kirkot ovat voineet vain kateellisina sivusta seurata, miten koko maailma henkeä pidättäen on seurannut paavin hautajaisia, kardinaalien kulkueita ja savun värejä. Miten millään muulla kirkkokunnalla voisi olla tarjota vastaavaa spektaakkelia. Osuvasti eräs kommentaattori kirjoitti. *”Roomalaiskatolisuus kuvakeskeisenä, näkyvänä maailmanlaajuisena instituutiona ja ulkoisiin rituaaleihin keskittyvänä on huomattavasti mediaystävällisempi kuin protestantismi, joka on sanakeskeistä, hallinnollisesti hajautettua ja uskonelämässä sisäiseen painottuvaa. Media keskittyy kuuluisiin henkilöihin, ja paavissa se sen myös saa.”* Kuinka Rooman vuosituhantisen tradition mediahuumassa ovatkaan joutuneet häpeään ne, jotka ovat ajaneet kristinuskon modernisoimista perustelunaan, että vain siten nykyihminen voi säilyttää mielenkiinnon kristinuskoon!

Kuinka kukaan kristitty saattoi jäädä kylmäksi, kun paaviksi valittu Joseph Ratzinger linjasi kardinaalien kokouksen alussa näin: *”Kirkon uskontunnustukseen perustuva selkeä usko leimataan usein nykyään fundamentalismiksi. Sitä vastoin relativismi, jossa joutuu joka opin tuulen heittelemäksi, näyttää olevan ainoa hyväksyttävä kanta aikamme mittapuun mukaan. Olemme kulkemassa kohti relativismin diktatuuria, jossa ei tunnusteta mitään varmaa, ja jossa ihmisen korkein päämäärä on itsekeskeisyys ja omien mielihalujen seuraaminen.”* Onko Pohjoismaissa kansankirkkojen piispainkokouksissa aikoihin kuultu yhtä selvää ääntä?

Mitä sitten meidän, yhä Rooman kirkon kirouksessa olevan Lutherin hengellisinä perillisinä, on ajateltava? Ensinnäkin saamme iloittava siitä, että uusi paavi haluaa edeltäjänsä tavoin puolustaa uskontunnustuksissa ilmaistua kristinuskoa. On oltava kiitollisia siitä, että Rooma puolustaa elämän pyhyyttä aborttien ja eutanasioiden aikakaudella. On todella siunaus meillekin, että Rooma opettaa vain miehelle ja naiselle kuuluvan avioliiton pyhyyttä. Miksi kirkkomme ei voisi uskoa turhentavien vanhurskauttamisjulistusten sijasta juuri näissä ajankohtaisissa teemoissa tehdä tiivistä ja näkyvää yhteistyötä niin Suomessa kuin koko EU:ssa? Toiseksi on myös muistettava, ettei suinkaan kaikki mitä esim. liturgiaan, sakramentteihin ja virkaan liittyen sanotaan Rooman hapatukseksi kirkossamme ole sitä, vaan uudelleen löydettyä aitoa luterilaista ja vanhakirkollista uskoa ja traditiota. Roomaa suurempi vaara kirkkomme ruohonjuuritason kristillisyydessä onkin Geneven reformoitu teologinen hapate, joka vie Kristuksen sakramenteista, pyhyyden liturgiasta ja johtaa Rooman tavoin lain tekoihin, vaikkakin erimuotoisina. Kolmanneksi on selvää, että vaikka Rooman kirkko onkin uudistunut monella tavoin sitten reformaation, niin sen teologiset perusongelmat ovat samat ja uusiakin on tullut tilalle. Lutherin kritiikki aneita, paaviutta, Marian palvontaa, vanhurskauttamisoppia etc. kohtaan osuvat kaikki edelleen kohteeseensa.

Suomestakin etsitään väylää Roomaan, vaikka monta estetä sillä tiellä vielä onkin. Yhtäältä monet klassista kristinuskoa arvostavat näkevät, ettei liberaaliteologiaa ja hötöä protestantismia vastaan ole mitään muuta pakopaikkaa kuin Pietarin kirkon holvit. Toisaalta ne kirkonmiehet ja -naiset, joille kansan pelastaminen tarkoittaa lähinnä kansankirkon pelastamista, tekevät reaalipoliittiset johtopäätökset yhdentyvässä Euroopassa. Vaikka Rooman vanhoillisuus kauhistuttaa, niin sen jykevien rakenteiden suoja ja paavin selän takaa löytyvä avaruus hyvinkin monimuotoiselle uskonilmaukselle houkuttavat ajassa, jossa kirkot menettävät institutionaalisia asemiaan jatkuvasti. Suomen syrjäseutukappelin piskuisen kirkkokuo-ron ääni hukkuu Brysselin edunvalvontaelimissä, jollei se liity osaksi Rooman mahtavaa katedraalikuoroa. Siksi yllättävästi epäselvien ekumeenisten asiakirjojen ääreltä löytää usein sekä liberaaliteologit että monet kirkon uskon traditiota kunnioittavat. Yhteistä niille on, ettei Kristuksen ääni Raamatussa anna enää yksin turvaa, ja siksi se täytyy hakea muualta, vaikka sitten lopulta hänen ’sijaiseltaan’. Koska Rooman voima on sen suuruudessa ja muuttumattomuudessa, ja koska sillä on aikaa odottaa, niin valitettavasti jatkossakin, juhlapuheista huolimatta, luterilaiset ovat keskeisistä uskonopinkohdistaan se periksiantava osapuoli.

Mikä on siis tiemme? Se on sama tie, mikä oli Lutherilla. Sillä onko synnin, kuoleman ja Perkeleen mahdista pelästyneelle sielulle mitään muuta turvapaikkaa, kuin Kristuksen haavat. Hätääntyneelle omalletunnolle vapaassa armon evankeliumissa ei ole neuvotteluvaraa. Taivaallisen Jerusalemin kotitietä kulkevalle tie Roomaan tai Geneveen ei ole vaihtoehto.

Tarvitsemmeko lakia nykyään?

Ilmestyskirjan mukaan taivaaseen päässeet veisaavat Mooseksen ja Karitsan virttä (Ilm.15:3). Johannes todistaa: ”Laki on annettu Mooseksen kautta. Armo ja totuus on tullut Jeesuksen Kristuksen kautta” (Joh.1). Matteus tietää sen, ettei laista katoa pieninkään kirjain eikä ainutkaan piirto, ennen kuin taivas ja maa katoavat (Matt.5:18). Vanha kristinoppi opettaa laista ja evankeliumista: ”Jumalan sana on lakia ja evankeliumia. Laki ilmaisee meille Jumalan pyhän tahdon ja kurittaa meitä Kristuksen luo. Evankeliumi on iloinen sanoma Jumalan armosta, joka tarjotaan meille Kristuksessa.” Laki siis ilmoittaa meille, mitä Jumala vaatii meiltä. Evankeliumi ilmoittaa, mitä Jumala antaa meille.

Lain ensimmäinen käyttö

Jumalan laki on elämän oma laki. Jumalan laki tahtoo suojella Jumalan luomaa elämää ja kaikkea, mitä siinä on pyhää ja kallista. Jos ihminen rikkoo Jumalan lakia, hän tuottaa vahingon elämälleen. Jos hän noudattaa sitä, hän saa siitä siunauksen. Käskyjen liikennemerkit Taivaallinen Isä on pystytellyt oikeisiin paikkoihin elämän poluille. Ne ovat vakavasti otettavia, erityisesti silloin kun ne kieltävät: Sinun ei ole lupa. Oikeilla paikoillaan käskyt ovat tietenkin silloin, kun ne varoittavat tai opastavat.

Jos syntiinlankeemusta ei olisi tapahtunut, rakkauden laki vallitsisi. Merkit olisivat silloin turhia. Synti kuitenkin särkee, hajottaa sekä kylvää vihaa ja katkeruutta ihmisten välille. Siksi tarvitaan käskyt ja lain aitaukset sekä puomit hillitsemään hurjaa ihmisluontoa. Esivallan miekka rangaistuksen kanssa on tutkailemassa lain noudattamista. Herramme on ennakoiden ilmoittanut sakkoja kovemmat tuomiot käskyjen päätössanoissa: *”Minä Herra sinun Jumalasi olen kiivas Jumala, joka kostan isien pahat teot kolmanteen ja neljänteen polveen.”* Syntiin langenneen ihmisen kauhistavin onnettomuus on se, että hän on Jumalan pyhän vihan alainen. Jos ihminen jää Jumalan vihan alaiseksi, hän joutuu kadotukseen.

Lain toinen käyttö

Lakia on verrattu Jumalan peiliin, jossa ei ole taittovikoja. Tässä peilissä näemme itsemme Jumalan tinkimättömän katseen valossa. Lakia voisimme verrata varjoaineeseen, jota käytetään lääketieteellisissä tutkimuksissa. Tämä aine värjää röntgentutkimuksissa kasvaimet ja murtumat esille. Vasta sitten ne voidaan poistaa ja hoitaa. Lain kautta koko maailma tulee syylliseksi Jumalan edessä. *”Mikään liha ei tule vanhurskaaksi lain teoista, sillä lain kautta tulee synnin tunto”* (Room.3:20). *”Onko laki syntiä? Pois se. Mutta syntiä en olisi tullut tuntemaan muuten kuin lain kautta, sillä en olisi tiennyt himosta, ellei laki olisi sanonut: “Älä himoitse”* (Room.7:7). Laista on tullut kasvattaja Kristukseen, että me uskossa vanhurskaaksi tulisimme. Jos kirkko hienotunteisuussyistä, ihmispelosta empatiaa ja sympatiaa levittäen vaikenee laista, niin seurakuntalaiset eivät tiedä enää synnistä, eivät pelästy sitä eivätkä tee parannusta.

Siksi Mooseksen lain, kovan sanan, varoittamisen, synnintunnon heräämisen täytyy käydä armon omistamisen edellä. Sillä jos se jää syrjään, armo käsitetään tyynyksi suruttomien pään alle. Ihmisen on tultava Jumalan mielen mukaiseen murheeseen, todella kauhistuttava, käännyttävä ja lähdettävä liikkeelle. Tie taivaaseen kulkee helvetin tuskien kokemisen läpi. Pelastettu ihminen on tulesta temmattu kekäle. Hänen väärä rauhoittelemisensa on lankeemusta.

Synnin hädän ohella ihmisessä herää kaipuuta Vapahtajan puoleen ja toivo, ettei Vapahtaja sittenkään häntä hylkää. Tätä synnin hätää ja armon ikävää sanotaan heräämiseksi. Katumus uskossa on täynnä toivoa ja anteeksiantamusta.

Tarvitseeko uskova lakia?

Jos Kristus on lain loppu vanhurskaudeksi jokaiselle, joka uskoo, mikä sitten on lain asema Jumalan lapsen elämässä? Uskova ihminen on alamainen ja kuuliainen Jumalan laille ja neuvoille, ei ainoastaan rangaistuksen, vaan omantunnon tähden. Käskyt saavat positiivisen sisällön. Ne ovat Jumalan kansan vaellusohjeet ja armoneuvot. Koska uskovassa on kuolemaan asti perisynnin vikaisuus, ’vanha aatu’ tarvitsee kuolemaksi ja tuomioksi lain saarnaa. Näin laki raivaa evankeliumille jatkuvasti tilaa. Jyrisköön ’vanhalle aatullemme’ Siinain pyhä laki. Saarnatkoon Siionin veren evankeliumi aroille sydämillemme pelkkää syntien anteeksiantamusta.

Mitä vaurioita syntyy, jos menetämme lain?

Ensinnäkin menetämme evankeliumin ja koko Jumalan sanan: Näin sanoo Herra. Toiseksi menetämme oikean käsityksen synnistä ja erityisesti perisynnistä. Nämä vauriot näkyvät lapsikasteen halveksimisena ja suorastaan sen kieltämisenä. Sisäisen sanan seuraaminen korvaa Jumalan sanan ohjeet. Lain hylkääminen johtaa väärään ja petolliseen pyhitysoppiin. Ristin teologia kaventuu tai se korvataan kokemuksilla ja ihmeillä. Uskonelämä alkaa käpertyä ihmiskeskeiseksi puuhailuksi ja vain tämänpuoleiset näkeväksi. Lutherin työtoveri Johan Agricola kieltäessään lain päätyi hyvin nykyaikaiseen, mutta petolliseen tulokseen: *”Vanhurskauttaminen ei ole lainkaan Kristuksen vanhurskauden lukemista meidän hyväksemme Jumalan edessä, vaan siinä ihminen yksinkertaisesti vain saa iloisen, rauhallisen ja hyvin voivan sydämen.”*

Rovasti **ILKKA PERTTULA**

LÄÄKÄRILLE OIKEUS SURMATA POTILAITAAN?

Hyväksytäänkö Suomessa eutanasialaki, laillinen oikeus armokuolemaan 10 - 15 vuoden kuluessa? Näin uskoo terveydenhuollon tulevaisuutta pohtinut työryhmä eduskunnan tulevaisuusvaliokunnalle viime syksynä tekemässään esiselvityksessä.

Arvion perustana on yhä vahvistuva eutanasiaa suosiva kansalaismielipide. Tuorein, joulukuussa 2004 julkaistu mielipidemittaus yllätti. Kolme neljästä suomalaisesta hyväksyisi eutanasialain Hollannin malliin. Armokuoleman vastustajia löytyi tutkituista vain 17 %.

On ihme, jos näin voimakkaasta kansalaismielipiteestä ei seuraa paineita poliittiseen päätöksentekoon. Hollanti ja Belgia ovat hiljattain ensimmäisinä maina maailmassa hyväksyneet eutanasialait. Hollannissa tuli v. 2002 voimaan laki, joka mahdollistaa laillisen eutanasian jopa 12-vuotiaalle lapselle. Hollannissa on tosin surmattu kymmeniä tuhansia potilaita laittoman eutanasian keinoin jo vuosikymmenten ajan. Käytäntö on vaikuttanut lääkäreiden etiikkaan niin, että arviolta tuhat ihmistä vuodessa tapetaan ilman potilaan pyyntöä. V. -97 julkaistun tutkimuksen mukaan kahdeksan prosenttia alle vuoden ikäisten lasten kuolemista johtui siitä, että lääkäri surmasi vammaisen lapsen. Kehitysvammaisten ja dementiaa sairastavien vanhusten tahdottomat armokuolemat ovat jatkuneet, vaikka ne eivät täytä uuden eutanasialain vaatimusta potilaan omasta vakaasta pyynnöstä.

Eutanasia tarkoittaa potilaan tappamista

Aktiivisella eutanasialla tarkoitetaan sitä, että lääkäri surmaa parantumattomasti sairaan potilaansa tämän pyynnöstä aktiivisella teolla, esimerkiksi myrkkyruiskeella.

Passiivinen eutanasia tarkoittaa potilaan kuoleman tahallista tuottamista sillä, että hänelle ei anneta hänen elämänsä jatkumisen kannalta välttämätöntä hoitoa. Lääketiedetapahtumassa v.-89 käsiteltiin suomalaista tapausta, jossa vanhempien toiveesta jätettiin Downin syndroomaa ja ruokatorven kehityshäiriötä sairastava vastasyntynyt kuolemaan nälkään ja janoon. Lapsen hidas ja tuskainen kuolema oli osaston henkilökunnalle niin traumaattinen kokemus, että eettiset periaatteet joutuivat uuteen puntarointiin.

Yleisessä keskustelussa passiiviseksi eutanasiaksi kuitenkin usein virheellisesti kutsutaan järkevää ja inhimillistä kuolevan potilaan hoitoa, jossa hyödyttömät ja kärsimyksiä aiheuttavat hoitomuodot riisutaan pois. Potilaan hoidosta kieltäytymistä ei voida myöskään nimittää passiiviseksi eutanasiaksi. Passiivinen eutanasia on käsitteenä ristiriitainen ja siksi sitä suositellaan vältettäväksi.

Arvomaailman murros taustalla

Miksi kärsivän potilaan surmaaminen pitäisi laillistaa nyt, kun sitä ei hyväksytty aikana, jolloin moni kuoleva joutui viimeisinä elinhetkinään kiduttaviin kärsimyksiin? Saattohoito on kehittyneempää kuin koskaan aiemmin historiassamme. Terveydenhuollosta löytyvät keinot ja periaatteessa myös resurssit hallita kipua, poistaa pahoinvointia ja lievittää mielialahäiriöitä. Hollannin tilastot osoittavat, että merkittävin syy eutanasian pyytämiseen ei ole kipu, vaan yksinäisyys ja pelko joutua riippuvaiseksi muiden avusta. Eutanasiakeskustelu haastaakin terveydenhuoltomme panostamaan kuolevien potilaiden inhimilliseen, yksilölliseen ja arvostavaan saattohoitoon.

Eutanasiavaatimukset ovat aikamme arvomurroksen hedelmää. Pinnallinen mielihyväkulttuuri ajaa ihmiset pakenemaan elämän rajallisuutta kuolemaan. Jos elämän tarkoitus määrittyy mielihyvän tavoittelun kautta, sairauden tai vammaisuuden tuomat rajoitteet näyttävät tuhoavan elämän mielekkyyden tyystin. Nykyihmisen on vaikea hyväksyä, että heikkous ja kärsimykset kuuluvat elämään.

Eutanasiavaatimukset kumpuavat osaltaan aikamme individualistisesta ihmiskuvasta. Itsemääräämisoikeuden korostamisen myötä ihmisen oikeus päättää oman elämänsä valinnoista ulotetaan kuoleman hetkeen. Ratkaisu ihmisen kuolemasta on aina paitsi yksilöllinen, myös yhteisöllinen asia. Ihmiselämän lopettaminen joko oman tai toisen käden kautta koskettaa syvästi läheisiä. Itsemurhan tehneiden omaiset painivat usein syyllisyyden tunteiden kanssa.

Potilaan oikeudet ja kuoleman toive

Potilaan oikeus päättää omasta hoidostaan on tärkeä periaate. Kuitenkin oman elämänsä tuhoamisen yhteydessä itsemääräämisoikeuden käsite on ongelmallinen. Itsemurhista vain mitättömän pieni osa tehdään vakavan sairauden vuoksi. Miksi tukisimme vammaisten tai vaikeasti sairaiden ihmisten itsetuhoajatuksia lain muutoksella, kun samalla pyrimme ehkäisemään itsemurhia? Eutanasian puolustajat korostavat yksilön autonomiaa. Ihmisen itsemääräämisoikeuteen liitettynä oikeus kuolla on sisäisesti ristiriitainen ajatus. Elämä on tärkeintä, mitä ihminen omistaa ja vain sen varassa voidaan puhua ihmisen muista oikeuksista. Eutanasian myötä ihminen varmuudella menettää itsemääräämisoikeutensa.

Omasta elämäntilanteesta käsin on vaikea asettua potilaan asemaan. Terve ja toimintakykyinen ihminen saattaa pitää halvaantuneen tai sairaalavuoteeseen sidotun ihmisen elämää hyödyttömänä ja arvottomana kärsimyksenä. Potilas itse saattaa myös kokea olevansa rasitukseksi tai hyödytön sairautensa vuoksi, joko kuviteltujen tai todellisten asenteiden vuoksi.

"Eutanasiavaatimukset ovat aikamme arvomurroksen hedelmää. Pinnallinen mielihyväkulttuuri ajaa ihmiset pakenemaan elämän rajallisuutta kuolemaan."

Potilaan kuolemantoive sisältääkin useimmiten kysymyksen: *"Välittääkö kukaan minusta? Olenko jo täysin tarpeeton?"* Tällaiseen kyselyyn ei tule vastata kuolinpiikillä, vaan inhimillisellä tuella, välittämisellä ja tasokkaalla saattohoidolla.

Kenen tehtäväksi surmaaminen?

Mikäli ihmisellä ajatellaan olevan oikeus päättää kuolemastaan toisen ihmisen teon kautta, tämä väistämättä merkitsee jollekin lankeavaa velvollisuutta suorittaa surmaaminen. Lääkäreiden keskuudessa onkin kyselty, aikovatko päättäjät perustaa tehtävään haluttomien lääkäreiden sijaan uuden ammattikunnan, kuolinryhmän, toteuttamaan armokuolemia.

Eutanasia merkitsisi suurta muutosta lääkärin eettisessä asennoitumisessa. Lääkärit ovat saaneet niin tiedollisen kuin asenteellisen koulutuksen suojelemaan elämää, eivät tappamaan potilaitaan.

Suomen lääkäriliitto on asettunut voimakkaasti vastustamaan eutanasiaa. Maailman lääkäriliiton kannan mukaan eutanasia on ristiriidassa lääketieteen eettisten periaatteiden kanssa ja lääkärien tulisi pidättyä siitä, vaikka se olisi maan lakien mukaan sallittua.

Aborttilaki toi mukanaan monen lääkärin tunnolle kipeän kysymyksen ihmiselämän surmaamisen oikeutuksesta. Suomalaisilta lääkäreiltä puuttuu yhä lain suojaama omantunnonvapaus aborttien suorittamiseen. Jos lääkäri on virassa, johon kuuluu raskauden keskeytysten suorittaminen tai käsittely, hänellä ei ole oikeutta vakaumukseensa vedoten kieltäytyä näistä tehtävistä. Voisiko eutanasiaoikeudesta muodostua samanlainen taakka lääkärikunnalle, jonka ammattietiikan perustana on elämän suojeleminen?

Ihmiselämä on pyhää

Ihmiselämän pyhyyden käsite alkaa olla nykysuomalaiselle vieras. Aborttien hyväksyntä on muokannut arvomaaperää ajatukselle ihmisen oikeudesta turvautua surmaamiseen. *"Mielestäni kirkon on syytä pysyä erossa eutanasiasta"*, totesi emeritusprofessori Jorma Palo armokuoleman laillistamista vaativassa kirjoituksessaan (HS 27.1.2005) perustellen: *"Päätösvallan siirtäminen kirkon tapaan Jumalalle on näennäinen toimenpide, koska päättäjä on myös silloin ihminen. Ihmiskunnan ulkopuolista päätösinstanssia kun ei ole, vaan mahdollinen jumala asustaa itse kunkin aivoissa."*

Jorma Palo tarttui rohkeasti eutanasiakeskustelun ydinkysymykseen. Eutanasian torjujat perustelevat tutkimusten mukaan näkemyksensä tavallisimmin kristillisellä ihmiskuvalla. Eutanasiafilosofian puoltajat taas usein asettavat kyseenalaiseksi ihmiselämän erityisen arvon luomakunnan keskellä. Jos sairas koiravanhus saa kuolinpiikin, miksei myös ihminen? Perinteinen lääketieteellinen ja rikosoikeudellinen näkemys sen sijaan pitää ihmiselämää arvokkaana sinänsä, yksilön toimintakyvystä tai elämänlaadusta riippumatta. Ihmisen surmaaminen hänen omasta pyynnöstäänkin on lain vastaista. Kristillisellä ihmiskuvalla on ollut ratkaiseva merkitys tämän käsityksen syntymisessä.

Lähes 90 % suomalaisista on sitä mieltä, että Raamatun kymmenen käskyä sopivat nykypäivän elämänohjeiksi. Kuitenkin samaan aikaan kolme neljästä suomalaisesta olisi valmis laajentamaan lääkäreiden toimenkuvaan potilaittensa surmaamiseen. Mihin on unohtunut viides käsky? Selkeälle, arjen tasoiselle käskyjen selitykselle on ajassamme ilmeinen tilaus.

Ihmisen elämä on pyhää ja sen tulee olla koskematonta, koska Jumala on luonut ihmisen kuvakseen. Maailmankaikkeuden Luoja on antanut jokaisen ihmisen elämälle huikean arvon. Elämä on lahja. Vain Jumalalla, elämän antajalla, on oikeus ottaa tämä lahja pois.

TEKSTI: PÄIVI RÄSÄNEN
lääkäri, kansanedustaja (kd)

Herran pyhä ehtoollinen

Oppi-isämme Martti Luther käsittelee Herran pyhää ehtoollista katekismuksessaan kolmen kysymyksen avulla: Mitä se on? Mitä se hyödyttää? Kenelle se on tarkoitettu? Niinpä mekin pysähdymme näiden kysymyksien äärelle.

Mitä se on?

Puhuttaessa Herran pyhästä ehtoollisesta tärkeintä on muistaa, että kyse on todella HERRAN pyhästä ehtoollisesta. Hän on sen asettanut ja hän sen myös valmistaa ja lahjoittaa. Osuvasti Luther kirjoittaa: Ehtoollisella Kristus on kokki, tarjoilija ja ruoka. Se on alusta loppuun saakka todella Herran ehtoollinen. Hän on *kokki* eli hän on valmistanut tämän aterian antamalla ruumiinsa ja verensä sovintouhriksi meidän syntiemme tähden Golgatan ristissä. Hän on *tarjoilija,* koska hän on apostolisen viran asettaja ja haltija, ja toimii itse Raamatun mukaisen viranhoidon kautta. Kun pastori lukee asetussanat, ne ovat Kristuksen elävät ja voimalliset sanat, joilla hän luo tämän sakramentin. Hän on *ruoka*, kuten katekismus opettaa alttarin sakramentista: *”Se on leipään ja viiniin sisältyvä Herramme Jeesuksen Kristuksen todellinen ruumis ja veri.”* Samoin kuin Kristus ei tullut lihaan vain näennäisesti, vertauskuvallisesti tai opetuslasten mielissä, vaan todellisesti, samoin Kristus ei ole vain vertauskuvallisesti ehtoollisessa läsnä vaan todellisesti.

Siksi on vanhastaan sanottu: se mitä me tunnustamme Kristuksesta, sen me tunnustamme ehtoollisesta. Jos hän ei ollut tosi ihminen, ei hän voinut meidän todellisten ihmisten puolesta kärsiä sijaisrangaistustamme synneistä! Mutta jos hän ei ollut tosi Jumala, ei hän voinut ääretöntä velkaamme maksaa. Meiltä katoaa sovitus, eli olemme synneissämme matkalla helvettiin!

On suurta itsepetosta viettää ehtoollista, jos ei tunnusteta Kristuksen todellista ihmisyyttä ja jumalallisuutta. Ja on suorastaan naurettavaa kiistellä ehtoollisesta tai pauhata kirkkolain pykälillä siitä, missä ehtoollista saa viettää, jos käytännössä kirkollisessa elämässämme sallitaan kaikenlaiset käsitykset Kristuksen persoonasta. Ei siis ole ihme, että ehtoollisen pyhyyden merkitys on kadonnut, kun niin yleisesti kirkossamme kielletään Kristuksen tosi jumaluus ja ihmisyys. Sama pätee silloin, jos kielletään Raamattu Jumalan sanana. Sillä miten asetussanat voisivat vaikuttaa Kristuksen todellisen läsnäolon siunatussa leivässä ja viinissä, jos ne ovat vain ihmisten sanoja Jumalasta eivätkä elävän Herran vaikuttavia, luovia sanoja. Siksi Luther painotti, että jos me teemme asetussanoista vain vertauskuvia, niin meiltä katoaa Jumalan sana. Mutta voimme myös sanoa, että jos meiltä katoaa sanan luotettavuus, katoaa myös ehtoollisen luotettavuus.

Mitä hyötyä ehtoollisesta on?

Onko kysymys hyödystä sopimaton? Sanoohan C.S. Lewiskin, että Jumalaa tulee kunnioittaa ja rakastaa pelkästään siksi, mitä hän itsessään on, eikä sen perusteella, mitä hän voi tehdä meille. Tämä meille luonnollinen kysymys: Miten tämä asia voi hyödyttää minua, mitä minä saan tästä, voi siis tuntua jotenkin liian itsekkäältä hengellisissä asioissa. Katekismus kuitenkin sanoo, että tämä on aivan olennaisin kohta. Saamme todella suorastaan ahnaasti kysellä, mitä kaikkea hyötyä minulle on tässä kalliissa sakramentissa. Sillä missään muussa tarkoituksessa tätä sakramenttia ei ole asetettu kuin meidän iankaikkiseksi hyödyksemme.

Tämä hyöty on ilmaistu meille sanoissa: Teidän edestänne annettu ja vuodatettu syntien anteeksiantamiseksi. Ja Luther sanoo, ettei missään muualla ole sanottu niin ihanaa evankeliumia kuin näissä sanoissa. Siksi hän piti sitä suurimpana evankeliumin riistona, kun ennen uskonpuhdistusta keskiajan katolisessa kirkossa papit hiljaa mumisivat asetussanat, niin etteivät seurakuntalaiset voineet kuulla niitä. Tekemässään jumalanpalveluspuhdistuksessa hän opetti, että asetussanat tulee laulaa, niin että kaikki kuulevat ne. Ja ne laulettiin samalla sävelmällä kuin evankeliumiteksti. Luther taitavana opettajana halusi, että jokainen alitajuisestikin ymmärtää, että on kyse mitä suloisimmasta evankeliumista!

Koska siis Kristuksen ruumis ja veri ovat todellisesti läsnä leivässä ja viinissä, ne antavat ja lahjoittavat kaiken sen, mitä Kristus ristinpuulla ansaitsi. ”Ristillä syntien anteeksiantamus hankittiin, mutta siellä sitä ei jaettu. Ehtoollisella sitä ei hankita, mutta siellä se jaetaan.” Emmekö voi ajatella näin lapsenomaisesti, että kun kerran minä saan Kristuksen, niin minä saan kaiken sen, mitä hänellä on: pyhyys, puhtaus, tarkaikkinen hyvä osa Isän luona. Me emme saa asettaa ehtoollista ikään kuin vastakkain kasteen kanssa, jonka kautta astumme Jumalan valtakuntaan, eikä liioin sanan tai ripin kanssa. Nämä ovat kaikki Kristuksen antamia lahjoja, jotka on tarkoitettu runsaasti käytettäviksi, mutta ne eivät ole samanlaisia. Ehtoollisen erityinen lahja on se, että saamme Kristuksen ruumiin ja veren. Missään muualla emme tätä lahjaa saa. Siten tässä ajassa emme voi päästä lähemmäs Vapahtajaa kuin ehtoollispöydässä, jossa voimme todella sanoa: *Minä elän, en enää minä, vaan Kristus elää minussa!*

Jos noustessasi ehtoollispöydästä mieleesi kuitenkin tulee ajatus, ettet kuitenkaan pääse taivaaseen, niin sano, ettei siinä tapauksessa Kristuskaan pääse sinne. Ja jos mieleesi juolahtaa, ettei Jumala sinua kuitenkaan rakasta, niin sano, että siinä tapauksessa Isä ei rakasta Poikaansakaan. Ja jos epäily täydellisestä syntien anteeksiantamuksesta kiusaa sinua, niin sano, että siinä tapauksessa Kristukselta työ jäi kesken! Jos jotakin sinulta puuttuu, niin silloin se puuttuu Kristukselta eikä sinulta. Mutta jos ja kun kaikki taivaan ja maan päällä on hänellä, niin silloin myös sinullakin on, koska suullasi olet ottanut vastaan Kristuksen!

Kuinka yli ymmärryksen käyvä ihmeellinen lahja onkaan, että tämä kuoleva ruumis saa ottaa Kunnian Kuninkaan vastaan! Sillä näin Kristuksen evankeliumia ei ainoastaan julisteta korvillemme vaan se kannetaan sisään myös ruumiillemme. Vanhassa ehtoollisrukouksessa sanotaankin: Sinun ehtoollinen olkoon taivaani, kunnes tulen taivaaseen!

Kenelle lahja on tarkoitettu?

Yhä suuremmassa määrin vallalla on käsitys, että jokaiselle tulee erotuksetta jakaa ehtoollinen. Monet katsovat ikään kuin perusoikeudekseen päästä mille tahansa alttarille ehtoolliselle. Siitä on tullut jopa ase suvaitsevaisuustaistelussa. Hiljattain Yhdysvalloissa kymmenkunta homoaktivistia pukeutuneina sateenkaariväreihin meni katoliseen kirkkoon saadakseen sakramentin. Kun heille ei sitä annettu, he suureen ääneen julkisuudessa syyttivät syrjinnästä näitä pastoreita.

Kristuksen evankeliumi on tarkoitettu erotuksetta kaikille. Sitä saa ja tulee julistaa katoiltakin, sopivana ja sopimattomana hetkenä. Mutta ehtoollinen ei ole evankelioimisväline, vaan uskovien ateria. Se ei ole automaatti, jota saa vapaasti käyttää kunhan maksaa kirkollisverot. Sillä Raamattu vakavasti varoittaa, että koska Kristuksen ruumis ja veri meidän uskostamme riippumatta todellisesti, objektiivisesti on läsnä siunatussa leivässä ja viinissä, voimme nauttia sen myös epäuskossa omaksi vahingoksemme. On kyse Herran PYHÄSTÄ ehtoollisesta! Jos liitonarkki oli niin pyhä, että Daavidin ystävä, Ussa, joka siihen koski, kuoli, niin kuinka paljon pyhempi liitonarkkia on Uuden liiton merkki, Jumalan Pojan ruumis ja veri!

Ehtoollisosiota ei voi repäistä irralleen muusta katekismuksesta. Jos et halua kilvoitella kymmenen käskyn mukaan elämässäsi, tai uskoa uskontunnustuksen mukaisesti, tai Isä meidän -rukouksen sanoin antaa anteeksi, niille jotka ovat sinua vastaan rikkoneet, tai jos et halua vastaanottaa kastetta tai elää sen arvon mukaisesti, niin miksi sitten tulisit ehtoolliselle? Siksi halu - ei välttämättä onnistuminen - niin uskossa kuin elämässä kulkea katekismuksen viitoittamaa tietä on ehtoolliselle menemisen ja ehtoollisyhteyden edellytys.

Katekismus opastaa, että kelvollinen ehtoollisvieras on se, joka uskoo nämä sanat: teidän edestänne annettu ja vuodatettu syntien anteeksiantamiseksi. Ehtoollisen pätevyys ei siis riipu uskostamme, vaan sen vaikuttaa Jumalan sana, mutta vain uskon kautta nautimme sen hyödyksemme.

Miten on sitten meidän uskomme laita?

Voiko se koskaan olla riittävän suuri vastaanottamaan näin suurta lahjaa? Voiko joku astua alttarille ja sanoa: Herra, katso tässä on minun uskoni, anna sinä nyt vuorostasi sakramenttisi! Taitaisi alttari pysyä tyhjänä. Kukaan meistä ei voi oman uskonsa kelvollisuuteen nojaten tulla Herran pöytään. Sinne tullaan oman hädän ja syyllisyyden työntämänä, mutta ennen kaikkea siksi, koska meillä on Kristuksen lupaus ja käsky: tehkää se minun muistokseni!

Ihanasti Katekismus neuvoo sanomaan: *”Kovin mielelläni olisin kelvollinen. Ehtoolliselle en kuitenkaan tule kelvollisuuteni varassa, vaan sinun sanasi ja käskysi tähden, koska mielelläni olisin sinun opetuslapsesi. Kelvollisuuteni taas on mitä on.”* Jos pelkäät polvistua alttarille, niin voit mielessäsi sanoa: Herra, en uskaltaisi muuten tulla, mutta minä tarvitsen sinua eikä minulla ole muuta paikkaa mennä. Ei Kristus ole meille säätänyt vahingonvälinettä vaan armonvälineen!

Mutta sanat ´teidän edestänne´ merkitsevät myös sitä, että ehtoollisen vietossa on kyse aina seurakunnasta. Kaste liittää meidät seurakuntaan, mutta usein se toimitetaan irrallaan seurakunnasta kodissa. Kaste on kertaluontoinen portin sakramentti. Saarnoja voi yksin lukea postilloista, tai kuunnella kasetilta, radiosta, internetistä. Ripillä voi käydä yksin pastorin luona. Mutta ehtoollista ei vietetä yksin, paitsi poikkeustilanteissa. Ehtoollinen on aina yhteisöllinen asia: Teidän edestänne!

Keskustelin kerran erään uskonystävän kanssa, joka lukee Raamattua ja hartauskirjoja, mutta jolta puuttuu seurakuntayhteys kirkollisen tilanteemme takia, kun Kristus ei saa olla tarjoilija sanansa tarkoittamalla tavalla. Sillä ovathan sanat *tehkää tämä minun muistokseni*, myös apostolisen paimenviran asetussanat! Ystäväni lausui minut pysäyttäneet sanat: *”Pelkään, että tässä alkaa jo tottua siihen, etten käy kirkossa, kun niin pitkään olen jo elänyt ilman sitä.”* Toisin sanoen hän on tottumassa elämään ilman ehtoollista! Tämähän tarkoittaa sitä, että monet tottuvat siihen, että tapaavat Kristuksen ruumiillisesti vain satunnaisesti! Mitä se kertoisi avioliitosta, jos puolisot sanoisivat, olemme tottuneet siihen, että tapaamme toisemme muutaman kerran vuodessa. Eikö siinä suhteessa olisi jo suuri hätä käsillä!

Kristillinen seurakunta, taivaallisen Yljän morsian, on alusta saakka viikon ensimmäisenä päivänä, siis joka sunnuntai kokoontunut murtamaan leipää! Tämä on ja tulee olla kristillisen seurakunnan normaalitila. Me tarvitsemme henkilökohtaista hartauselämää, seuroja, raamattuopetusta, mutta emme koskaan saa tottua elämään verettömän ja ruumiittoman Kristuksen kanssa. Emme milloinkaan saa tyytyä vähempään, kuin siihen, että meillä olisi viikoittainen mahdollisuus nauttia Kristuksen seurasta ruumiillisesti. Tämä hengellis-ruumiillinen yhteys Kristuksen kanssa tulisi olla aina suurin halumme, koska Ylkä rakastaa morsianta. Kristus rakastaa meitä niin paljon, että hän haluaa antaa meille itsensä ihan joka viikko ruumiillisesti. Vaikka sinulle riittäisi vähempi, niin hänelle ei riitä, koska hän rakastaa sinua ja hänellä on niin paljon sinulle annettavaa!

Ehtoollisessa on kyse seurakunnan elämän keskuksesta. Siihen Perkele iskee aina, ja sen ympärillä käydään myös taistelut! Kun saamme kohottaa pelastuksen maljan ja maistaa kuinka Herra on hyvä, niin innoittakoon se meitä jaloon tehtäväämme niin oman itsemme, perheemme kuin kristillisen seurakunnan tähden, että voimme jokainen hakeutua sellaiseen seurakuntayhteyteen, jossa Kristus on kokki, tarjoilija ja ruoka. Mikään vähempi ei riitä, mutta mitään enempää emme tarvitse.

TEKSTI: **JUHANA POHJOLA**

TEKSTI: **ESKO MURTO**

Murtunutta ruokoa Hän ei muserra

Tämä ei ole opetusmielessä keksitty hartaudellinen kertomus, vaan totisinta totta. Kerron teille Kristuksen kanssa ehtoollispöydässä käymästäni lyhyestä keskustelusta. Uskoakseni Häntä ei haittaa vaikka tällä tavoin kerronkin julkisuuteen meidän kohtaamisestamme - tämä kun voi joillekin teistä toimia rohkaisun ja lohdutuksen sanana.

Olin sinä päivänä sairastunut todelliseen kevätflunssaan. Nenääni aristi niistämisestä ja pääni tuntui turvonneelta. Pikkuhiljaa kohoava kuume sai koko ruumiini särkemään. Saarnan aikana pystyin vain nuokkumaan penkissä. Toivottavasti saarnaava pastori ei huomannut keskittymiskykyni puutetta ja loukkaantunut siitä. Olin joka tapauksessa sanalla sanoen puhki.

Ehtoollispöytään kävellessäni tunsin lievää huimausta. Jalat olivat kuin kaksi ruumiistani irrallista puupökkelöä joiden varassa huojuin eteenpäin. Lysähdin enemmän kuin polvistuin alttarikaiteen äärelle. Nojauduin eteenpäin, kyynärpäät kaiteelta tukea hakien. Tokaisin Kristukselle puoliksi piikittelevään sävyyn: ”No niin, nyt ainakin olen ihan voimaton. Tällaisena sinä kai minut haluatkin, vai kuinka?” Hetkisen kuluttua jatkoin, itsekään oikein ymmärtämättä miksi: *”Jos sinä nyt käsket jotain, niin minulla ei kyllä riitä voimia vastaanpanemiseen.”* Kristus vastasi, hänenkin äänessään ripaus ilkikurisuutta: *”Tekisitkö todella, mitä minä nyt sanon?”* (Hän kai arvasi, etten kuitenkaan tottelisi jos hänen käskynsä olisi mielestäni liian vaativa.) Äkillisen hurskaudenpuuskan tai hällävälimentaliteetin ajamana vastasin Samuelin sanoin: *”Puhu Herra, palvelijasi kuulee.”*

Mitä nyt mahtaisi tulla? Hiukan jo kadutti tuo tokaisuni. Mihin minua nyt käskettäisiin? Varmaankin tiedossa olisi vaativa evankelioimiskomennus jossain tosi rankassa paikassa - tai sitten henkilökohtaiseen elämääni liittyvä askeettissävyinen kielto? Yllätykseni olikin melkoinen kun Kristus käski minua: *”Minä tahdon, että syöt ja juot sen mitä sinulle tarjotaan, ja saat sen siunauksen joka siinä on.”*

Olin ällikällä lyöty. Tämäkö oli Kristus käsky, nyt kun Hän kerrankin olisi voinut käskeä jotain muutakin? Ihmeissäni kysyinkin häneltä: ”Etkö sinä tahdokaan minulta mitään? Etkö tahdo minulta jotain palvelusta tai tehtävän suorittamista? *Etkö sinä tahdo hyötyä minusta?”* Viimeinen kysymys tietenkin kuulostaa jokaisen kunnon kristityn korvaan aivan kummalliselta, mutta siinä hetkessä se nousi todellakin sydämestäni. Sain käteeni öylätin, ja tuijotin leivän pintaan painettua ristiinnaulitun kuvaa. Ääni ristiltä sanoi minulle: *”Minä olen se, joka palvelee. Minä olen se, joka palvelee.”* Ymmärsin. Miten olinkaan voinut ajatella että Kristus heikkouden hetkelläni tulisi vaatimaan minulta palveluksia? Hän, joka oli suostunut kaikkeen kärsimykseen palvellakseen ihmiskuntaa - hänkö muka käyttäisi hyväkseen lannistettua tilaani kiristääkseen minulta suorituksia, näyttöjä, tuloksia? Heikolle, vaivaiselle hänen käskynsä, hänen majesteetillinen, vastaansanomaton käskynsä tuolla hetkellä oli: *”Ota vastaan siunaus. Tule hoidetuksi. Tule rakastetuksi.”*

Huolimatta nuhasta tukkoinen nenäni tavoitti viinipikarista leijailevan makean tuoksun. Kristus jatkoi: *”Tämä on minun kärsimykseni hedelmä. Sinäkö sen olet kasvattanut?”* Ei, en minä ollut sitä kasvattanut. Hän kysyi vielä uudelleen, jotta kaikki olisi selvää. Se on hänen tapansa. *”Sinäkö sen olet kasvattanut?” ”En, Herra.”* Huolimatta jomottavasta tunteesta päässä ja kylkiluissa, olin sielussani iloinen. Katsoin karkeaa, puista ristiä alttarilla ja ajattelin mikä onni siihen kätkeytyikään.

Oli aivan pakko hiukan tanssahdella astellessani takaisin penkkiin.

Oikeat alttarit ja saarnatuolit

Kävelen mietteliäänä Helsingin Tuomiokirkossa, jossa minut vihittiin papiksi yli 30 vuotta sitten. Kolme komeaa patsasta alttarin ja saarnastuolin lähituntumassa ovat jatkuvasti muistuttamassa, että olemme luterilaisia kristittyjä. Suurten uskonpuhdistajien Martti Lutherin, Philipp Melanchthonin ja Mikael Agricolan mahtavat patsaat herättävät minussa suuren halun pyrkiä kasvamaan luterilaisena kristittynä ja pappina. Melkein itsestään alan hyräillä luterilaisten taisteluvirttä "Jumala ompi linnamme". Vihkikirkkoni monumentit rohkaisevat jatkamaan Jumalan sanassa ja evankeliumissa.

Mikä on tunnustuksen tehtävä?

Tunnustuksen tehtävä on sekä koota että erottaa. Näin me uskomme, opetamme ja ylistämme. Mutta tämän me hylkäämme! Totuuden tunnustamisen toinen puoli on harhan hylkääminen. Kirkko kokoontuu tunnustuksensa äärelle! Kuulemme jatkuvasti, että oikeat kristityt eivät kokoonnu tunnustuksen vaan Raamatun äärelle. Totta kai kirkko kokoontuu Raamatun äärelle, mutta oikein ymmärretyn Raamatun äärelle! Harhaoppisillakin on usein kokouksissaan ja jumalanpalveluksissaan iso Raamattu kädessään! Asian tärkeyden valaisemiseksi kysykäämme esimerkiksi: Mitä opetat Vapahtajastamme Jeesuksesta Kristuksesta? Tiedämme hyvin, että Suomen ev.lut. kirkon papitkin vastaavat tähän hyvin eri tavoin. Mutta me voimme vastata lyhyesti Apostolisen uskontunnustuksen sanoin tai Nikean uskontunnustuksen raamatullisilla termeillä - tai sitten ottaa käsiimme Luterilaiset Tunnustuskirjat, jotka erittäin seikkaperäisesti antavat oikean ymmärryksen kysymykseemme. Tiedämme varmasti, että näin opettaa Jeesuksesta pyhä Raamattu! Näin voimme edetä kaikissa uskomme kysymyksissä.

Suomen ev.lut. kirkko on sitoutunut pyhään Raamattuun ja Tunnustukseen.

Kirkkolain 1. pykälä kuuluu: *"Tunnustus. Suomen evankelis-luterilainen kirkko tunnustaa sitä Raamattuun perustuvaa kristillistä uskoa, joka on lausuttu kolmessa vanhan kirkon uskontunnustuksessa sekä luterilaisissa tunnustuskirjoissa. Kirkon tunnustus ilmaistaan lähemmin kirkkojärjestyksessä."*

Kirkkojärjestyksen 1. pykälä kuuluu: *"Suomen evankelis-luterilainen kirkko tunnustaa sitä kristillistä uskoa, joka perustuu Jumalan pyhään sanaan, Vanhan ja Uuden testamentin profeetallisiin ja apostolisiin kirjoihin, ja joka on ilmaistu kolmessa vanhan kirkon uskontunnustuksessa sekä muuttamattomassa Augsburgin tunnustuksessa ja muissa luterilaisen kirkon Yksimielisyyden kirjaan otetuissa tunnustuskirjoissa. Kirkko pitää korkeimpana ohjeenaan sitä tunnustuskirjojen periaatetta, että kaikkea oppia kirkossa on tutkittava ja arvioitava Jumalan pyhän sanan mukaan."*

Kirkkomme on miedontanut perustuslakinsa vanhoja sanontoja. Kuitenkin Kirkkolain 1. pykälän selvä viittaus Kirkkojärjestykseen osoittaa ensiksikin, että peruspykälää pidetään edelleen hallitsevana. Kun vertailemme edellistä kirkkolain sanamuotoa nykyiseen, joudumme huomioimaan muutamia merkittäviä muutoksia. Nykyisessä muodossa puhutaan "korkeimmasta ohjeesta" eikä enää "korkeimmasta laista". Tunnustuskirjoissa lausuttu "järkähtämätön totuus" on muuttunut "periaatteeksi". Uudessa Kirkkojärjestyksessä pappisvala on korvattu pappislupauksena (Kj 5-6). Kuitenkin pappislupaus on edelleen raamatullistunnustuksellinen: *"...tahdon pysyä Jumalan pyhässä sanassa ja siihen perustuvassa evankelis-luterilaisen kirkon tunnustuksessa."*

Tunnustuspykälä velvoittaa edelleen

Kaikesta luopumuksesta huolimatta meidän on korostettava tunnustuspykälän tärkeyttä. Edelleen Kirkkolain ja Kirkkojärjestyksen 1. pykälä velvoittaa kirkkoamme seuraamaan opetuksessaan, julistuksessaan ja järjestyksessään pyhää Raamattua ja sen mukaista luterilaista tunnustusta. Meillä on siis edelleen oikeus edellyttää omana aikanammekin, että kirkkomme tulee ojentautua kaikessa työssään Pyhään Raamattuun perustuvan luterilaisen tunnustuksen mukaan. Edellytykset evankeliumin oikean saarnan kuulemiseen ja evankeliumin mukaiseen sakramenttien hoitamiseen ovat tänäänkin olemassa kirkossamme.

Mutta entä käytännössä? Mitä tutkitaan erityisesti aikamme piispantarkastuksissa? Kaikki tiedämme, että nuo tapahtumat ovat saaneet aivan muun luonteen. Oppi-isämme selvittää Kirkkopostillassa (osa II siv. 659) seikkaperäisesti, että "lampaiden on arvosteltava sitä, mitä heille esitetään". Luther sanoo voimakkaasti: "Eikä tämä valta ole mikään inhimillinen, vaan jumalallinen. Luonnollisetkin lampaat tekevät niin, että pakenevat vierasta ja pitäytyvät paimenensa ääneen." Miekkalähetykseen emme voi ryhtyä, mutta hiljaa emme voi olla. Mikä on tiemme?

Aikamme diasporailmiö

Jumalan sanassa ja luterilaisessa tunnustuksessa säilyneiden seurakuntien tukeminen on tärkeää. Tosin se on vaikeaa kirkossamme olevan parokiaalisen seurakuntajärjestyksen vuoksi. On ehdottoman tärkeää, että monien kirkkokuntien esimerkin mukaisesti maantieteellinen eli parokiaalinen seurakuntajäsenyysperiaate saadaan kumotuksi myös Suomen ev.lut. kirkossa.

Jatkuu seuraavalla sivulla.

Siellä missä ei enää ole tunnustuksemme mukaisista alttareista ja saarnastuoleista kysymys, vaikka kirkkotilat olisivat kuinka vanhat ja arvokkaat, sinne ei tule mennä. On ryhdyttävä järjestämään jumalanpalvelusyhteisöjä kirkkomme sisäpuolelle. Tämä ei ole vain Luther-säätiön asia, vaan jokaisen kirkkomme tunnustukseen sitoutuneen kristityn tehtävä.

Emme saa menettää toivoamme

Olen vuosien ajan todennut, että aikamme on pehmeä synnille ja turmelukselle, mutta luunkova ja armoton Jumalan sanalle ja niille, jotka "pitävät Jumalan käskyt ja joilla on Jeesuksen todistus" (Ilm.12:17). Mutta meidän turvamme on edelleen pyhän Raamatun puhtaassa opissa, koska Kristus itse asuu siinä opissa. Tässä taistelussa monta väärää profeettaa tulee ja monet kristityt kylmenevät. Aivan uutta tämä ei sittenkään ole. Uskonpuhdistuksen tiimellyksessä pidettiin Augsburgin valtiopäivät. Ne eivät kuitenkaan olleet hyväksyneet reformaattorien laatimaa Augsburgin tunnustusta. Jumalan sanan opissa olevat olivat joillakin seuduin jopa hengenvaarassa. Niinpä Augsburgin tunnustuksen puolustuksessa sanotaan:

"Me näemme loputtomia vaaroja, jotka uhkaavat kirkkoa perikadolla. Kirkossa itsessään on ääretön määrä jumalattomia ihmisiä, jotka sortavat sitä. Näissä oloissa emme saa menettää toivoamme, vaan meidän on tiedettävä, että kirkko tulee kaikesta huolimatta säilymään. Samoin meidän on tiedettävä, että kirkko tulee jumalattomien suuresta lukumäärästä huolimatta yhtä kaikki pysymään voimassa ja että Kristus täyttää kirkolle antamansa lupaukset" (TK 148-149).

Tässä olisi hyvä kirjoittaa kirkko isolla K:lla . Me haluamme jatkaa oikeaa kirkollisuutta Suomessa. Se merkitsee, että jatkamme kirkossamme tunnustustaistelua. Pyydämme Hengen voitelua ylhäältä, että pysyisimme horjumatta autuaaksitekevässä uskossa ja saisimme työhömme valloitus- ja vahvistusnäyn.

TEKSTI: **SAKARI KORPINEN**

Olen nähnyt tämän monissakin: ensin Perkele puhaltaa heihin sellaisia henkiä, että luulevat omaavansa Pyhän Hengen, laiminlyövät sanan, vieläpä herjaavat ja kaiken aikaa vain kerskailevat hengestä ja näyistänsä.

Tämä on harhan ensimmäinen aste, kun ihmiset hylkäävät Jumalan Sanan, joka on verhoutunut ja tullut lihaan, ja ajavat takaa alastonta Jumalaa. Kun jäljestä päin tuomion hetki tulee ja he tuntevat Jumalan vihan, kun Jumala tuomitsee heidän syntinsä ja tutkii ne, silloin Perkele lakkaa puhaltamasta heihin henkeä, ja niin he joutuvat epätoivoon ja kuolemaan. Hehän kävelevät kirkkaan taivaan alla ja hylkäävät *"verhon, joka on varjostamassa päivän helteeltä" (Jes. 4:6).*

Ei siis tule kenenkään ajatella alastonta Jumalaa; paetkoon jokainen tällaisia ajatuksia kuin helvettiä ja itsensä Saatanan koetuksia. Pitäkäämme kukin kohdastamme huolta siitä, että pitäydymme tunnustuksiin, jotka Jumala itse on meille ilmoittanut: Poikaan, joka on syntynyt Neitsyt Mariasta, makaa seimessä juhtien tallissa, sanassa, kasteessa, ehtoollisessa ja synninpäästössä. Näissä kuvissa me nimittäin näemme Jumalan ja löydämme hänet, hänet jota voimme kestää, joka lohduttaa meitä, virittää meissä toivon ja tekee autuaiksi. Muut ajatukset hänen salatusta ja iankaikkisesta tahdostaan tappavat ja tuomitsevat.

Martti Luther
Ensimmäisen Mooseksen kirjan selitys

Ilmoitusasiat

Kirjauutuus!

Uskonpuhdistajan hengellisen testamentin kolmas osa professori Heikki Koskenniemen kääntämänä

Martti Luther

Ensimmäisen Mooseksen kirjan selitys 18-24

Sid. 456s. Hinta 49 EUR.

Saatavana myös:
Ensimmäisen Mooseksen kirjan selitys 1-7

Sid. 431s. Hinta 49 EUR

Ensimmäisen Mooseksen kirjan selitys 8-17

Sid. 444s. Hinta 49 EUR

Tilaa kaikki osat 115 EUR!

Hinnat sisältävät postimaksun.

Tilaukset toimituksesta!

p.041-5077283

Suomen Luther-säätiön messuja kesäkausi 2005

HELSINKI
Annankatu 7 joka sunnuntai klo 11

IMATRA
Teppanalan rukoushuoneella klo 15.00 sunnuntaina
12.6. , 14.8. , 11.9.

KUOPIO
Metodistikirkossa Puusepänkatu 7 klo 14.00 sunnuntaina
29.5. , 21.8. , 4.9. , 18.9.

LAHTI
Lahden Diakonialaitoksen Betel-salissa Sibeliuksenkatu 6B klo 10.00 sunnuntaina
12.6, 17.7. , 7.8. , 21.8. , 4.9. 18.9.

PORI
Väinölän kirkossa klo 17.00 sunnuntaina
31.7. , 4.9. , 2.10.

RENKO
Ylimmäinen 541 klo 16.00 sunnuntaina 12.6, 7.8
(Kysy ajo-ohje: Rauha Heino 03 - 6189019)

SEINÄJOKI
Kauppaneliö 13 as 3 klo 12.00 sunnuntaina
12.6, 7.8, 14.8. , 28.8. , 11.9. , 25.9.

TAMPERE
Metodistikirkossa Lapintie 4 klo 17.00 sunnuntaina
29.5. , 12.6. , 14.8. , 28.8. , 11.9.

Kuuntele saarnoja Internetistä www.luthersaatio.com

Pyhäkön lamppu - toimitus

Päätoimittaja
Juhana Pohjola juhana.pohjola@luthersaatio.com

Toimitusavustaja
Sakari Korpinen sakari.korpinen@luthersaatio.com

Lehden Taitto
pp Graphics

www.luthersaatio.com

ISSN 1457-9901
Nordea 101230-209260

Armosta pelastettu

Kuopiossa on pidetty jo muutaman vuoden ajan Luther-säätiön messuja. Toiminta edellyttää monia vastuunkantajia. Yksi heistä on Tapio Tukiainen, joka palvelee messussa suntiona. Kyselin hänen tiestään jumalanpalvelusyhteisöön.

— Olen kotoisin Nilsiästä, jossa on vallinnut vahva herännäisyyden henki. Nuorena poikana olin usein kesäleireillä Paavo Ruotsalaisen kotimaisemissa Aholansaaressa sekä kesätöissä Nilsiän kirkon oppaana. Armon todellinen kirkastuminen tapahtui minulle vasta kuitenkin aikuisiällä, 21-vuotiaana. Siihen saakka konfirmaatiolahjaksi saamani Raamattu oli ollut minulle varsin vieras ja monet kristilliset käsitteet epäselviä. Sain sisäisen varmuuden siitä, että olen Jumalan lapsi aamuhartaudessani, kun minulle kirkastui yllättäen raamatunkohta: *”Sillä armosta te olette pelastetut, ette itsenne kautta - se on Jumalan lahja”*. Siitä lähtien aloin lukea Raamattua ja hakeuduin opiskelijaseurakunnan toimintaan Kuopiossa, Tapio kertoo.

Paikan etsintää

— 1990-luvun lopun vietin voimakkaissa karismaattisissa yhteisöissä, joissa käsitteet Pyhän Hengen voitelu, profeetallinen rukous, ylistys, ylistysliput, kielillä puhuminen, tiedon ja viisauden sanat jne. tulivat tutuiksi. Elämäni oli kokouksesta kokoukseen kiertämistä pitkin Suomea. Uudet karismaattiset seurakunnat eri puolilla Suomea tulivat tutuiksi. Näky-konferenssien ja pitkien kokousten jälkeen koin olevani kuin huumassa ja Jumalan *”Pyhän Hengen virrassa”*. Muutama vuosi sitten minut pysäytettiin. Minulle rakas rukousystävä kaikista profetioista ja rukousliinoista ym. karismaattisuuteen vahvasti liittyvistä ilmiöistä huolimatta kuoli syöpään.

— Hakeuduin takaisin oman kotiseurakuntani piiriin, mutta koin siellä kuitenkin joskus ulkopuolisuutta. Sain kuitenkin eräältä pastorilta vanhan rippikoulukirjan. Sen ja Lutherin katekismuksen äärellä päädyin siihen, että paikkani tulee olemaan luterilainen seurakunta.

Tie jumalanpalvelusyhteisöön

— Viime vuonna eräs tuttu kertoi Luther-säätiön toiminnasta Kuopissa. Innostuin siitä heti, sillä halusin kuulla selkeää opetusta ja olin Raamatusta ymmärtänyt myös, että paimenvirka kuuluu miehelle. Olen saanut uudestaan juurtua uskon perusasioihin. Vanhurskauttamisoppi on tullut tärkeäksi, sillä pelastummehan yksin uskosta, yksin armosta ja yksin Kristuksen kautta. Ehtoollisesta on tullut hengellisen elämäni lähde, Tapio painottaa.

— Iloitsen myös siitä, että olen löytänyt oman palvelupaikkani jumalanpalvelusyhteisössä. Koulutukseltani olen seurakuntamestari, ja olen toiminut useissa seurakunnissa suntiona. Koin saman tehtävän luontevaksi paikakseni palvella myös jumalanpalvelusyhteisössä.

— Toivon messuihin vielä enemmän lapsiperheitä ja niitä, jotka janoavat Jumalan sanan totuutta elämän olosuhteisiin katsomatta. Seurakunta ei ole mikään ”steriilien”, hyvin kasvatettujen ihmisten yhteisö, vaan sinne kuuluu myös ns. aitovieren kansa, jolle ainoaksi toivoksi jää Jeesus Kristus. Rukoukseni myös on, että Kuopion Luther-säätiöön saataisiin oma paimen, jotta sielunhoito ja teologiaan liittyvät kysymykset tulisivat paremmin hoidetuiksi.

TEKSTI: JP